

Sygn. akt **IV Ka 213/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Marcina Lorenca

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r.

sprawy **K. B.**

oskarżonej z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 6 grudnia 2012 r. sygn. akt VI K 652/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonej K. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego H. B. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów udziału pełnomocnika przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 100 (sto) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 213 / 13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012r., sygn. akt VI K 652 / 12, Sad Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uznał oskarżoną K. B.za winną tego, że w dniu 5 grudnia 2011r., w S., w celu użycia dokumentu z autentyczny, podrobiła podpis H. B., podpisując się imieniem i nazwiskiem H. B.na aneksie o nr. TEL (...)/DWIE do umowy na świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr TEL (...)/DWIE, to jest popełnienia czynu z art. 270 § 1 kk i za ten występki na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,- zł.

Na podstawie art. 627 kp zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu państwa koszty sądowe, w tym 100 zł opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uwzględnienie na niekorzyść oskarżonej naganne zachowanie polegające również na nie poinformowaniu H. B. o zamiarze podpisania nowej umowy i jej przedłużenia bez jego wiedzy,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 17 § 1 pkt 3 kpk, poprzez niezastosowanie instytucji umorzenia postępowania karnego w przypadku gdy zaistniały ku temu ustawowe przesłanki,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 66 § 1 kk, poprzez niezastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, w przypadku gdy zaistniały ku temu ustawowe przesłanki, zwłaszcza, że oskarżona nigdy nie była wcześniej karana, wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania karnego albo zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania karnego przy przyjęciu, że czyn zarzucony oskarżonej stanowi przypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 270 § 2a kk i zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne oparte są na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania i dokonane w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie wyroku zaś prawidłowo i wyczerpująco wskazuje na podstawie których dowodów Sąd I instancji oparł się przy ustaleniu sprawstwa, winy oraz jakie przesłanki zaważyły przy wymiarze kary orzeczonej K. B..

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego uznanie na niekorzyść oskarżonej faktu, że o zamiarze przedłużenia umowy nie poinformowała swojego męża. Wbrew twierdzeniom obrońcy, dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez K. B. ma to dużo większe znaczenie, aniżeli cel przedłużenia i rozszerzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Oskarżona zdawała sobie sprawę, a przynajmniej powinna sobie zdawać, że pokrzywdzony, z którym jest w trakcie rozwodu może dążyć do odpowiedniego rozgraniczenia dotychczasowych wspólnych wydatków w celu uregulowania stosunków majątkowych między małżonkami. Oczywistym jest, że wraz z ustaniem małżeństwa, byli małżonkowie zaczynają ponosić samodzielnie koszty swojego utrzymania, tym samym bezprawne zaciągnięcie zobowiązania w imieniu męża (w trakcie rozwodu) stanowi akt złej woli. Bez znaczenia pozostaje, czy nowe warunki umowy są korzystniejsze od poprzednich w przypadku, gdy pokrzywdzony pragnie umowę rozwiązać. Poza tym korzyści z podpisania aneksu czerpie tylko oskarżona (ponosząca faktycznie koszty korzystania z usługi i z nich korzystająca), zaś na pokrzywdzonym ciąży wyłącznie odpowiedzialność za zobowiązania wobec usługodawcy (figuruje w umowie jako usługobiorca).

Nie może w żadnym wypadku być skutecznym przytoczony przez obrońcę argument o powszechności praktyki, jaką jest podrabianie umów doręczanych za pośrednictwem kuriera, w szczególności w świetle dyrektywy wymiaru kary wskazującej na konieczność kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powszechność (jeżeli takowa istnieje), nie powoduje uchylenia przestępności takiego działania, a wręcz przemawia za przykładowym ukaraniem ujawnionego sprawcy.

Rozpatrując kwestię umorzenia postępowania karnego w myśl art. 17 § 1 pkt 3 kpk należy jak słusznie wskazuje skarżący, ocenić stopień społecznej szkodliwości czynu. Dokonując tej oceny należy rozpatrywać rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Jednoznacznie należy wskazać, że działanie oskarżonej na tle innych przestępstw karanych na podstawie art. 270 § 1 kk nie przedstawia się wyjątkowo niekorzystnie. Oskarżona swoim działaniem nie wyrządziła realnej szkody materialnej (jedynie sprowadziła na H. B. jej zagrożenie), reguluje nie bieżąco swoje zobowiązania wobec (...) S.A. Z drugiej strony należy wskazać na umyślność i bezpośredni zamiar jej działania. Okolicznością, do której należy przywiązać

uwagę, jest działanie bez wiedzy i wbrew woli pokrzywdzonego. Motywacja wskazana przez oskarżoną nie może zostać w całości uwzględniona i uznana jako przesłanka umniejszająca społecznej szkodliwości.

Nie sposób zatem uznać, że działanie K. B. zasługuje na całkowite usprawiedliwienie i tym samym uznanie jego społecznej szkodliwości jako znikomej. Wobec tego umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk jest niedopuszczalne,

Również zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego w odniesieniu do oskarżonej jest wyłączone. Art. 66 kk zawiera w sobie szereg przesłanek, których łączne spełnienie daje sądowi możliwość, lecz nie obowiązek jego zastosowania.

W niniejszej sprawie okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Oskarżona nie była wcześniej karana za przestępstwo umyślne, a sposób jej życia i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, zaś stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny.

Nie można jednak uznać, że stopień winy oskarżonej jest nieznaczny. K. B. działała umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. Posłużenie się podpisem męża nie było w żaden sposób wymuszone, ani konieczne. Zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie należy do kategorii czynności wymagających niezwłocznego działania. Ponadto oskarżona mogła przecież zawrzeć umowę wyłącznie we własnym imieniu, jednak nie uczyniła tego i dopuściła się czynu zabronionego, jak wskazała, dla uzyskania korzystniejszej oferty cenowej.

Powyższe wskazanie ma charakter czysto formalny, bowiem przestępstwo przypisane oskarżonej jest zagrożone karą powyżej lat 3, zaś uznanie go za wypadek mniejszej wagi jest nieuzasadnione z przyczyn odnoszących się do wyżej przedstawionej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej i stopnia jej winy. Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, zatem w myśl zarówno art. 66 § 2 kk jak i 66 § 3 kk zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania jest wyłączone.

Podsumowując, żaden z zarzutów apelacji nie podlegał uwzględnieniu. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, wniosek o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk okazał się bezpodstawny, gdyż stopień społecznej szkodliwości czynu był wyższy niż znikomy, a nawet nieznaczny, zaś przy prawidłowych ustaleniach faktycznym i ich równie prawidłowej subsumcji prawnej, zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego stanowiłoby naruszenie przepisu art. 66 kk.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy uznając wniesioną w sprawie apelację za oczywiście bezzasadną, na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach dla oskarżyciela posiłkowego tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją orzeczono na podstawie art. 627 kpk zw. z art. 634 kpk oraz § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 14 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348, z późn. zm.).

O należnych Skarbowi Państwa kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dn. 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej od tych należności.

Ryszard Małachowski